

virgin bergh

*Mégis szilveszterkor
kezdődött*

Virgin Bergh – Mégis szilveszterkor kezdődött

©Virgin Bergh 2021

Szerkesztő: Heniko Sakka

Borító: Melinda Bald

Kép forrása: Shutterstock

Minden jog fenntartva!

Book Dreams Kiadó

info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreams.hu

facebook.com/bookdreamskiado

instagram.com/bookdreamskiado

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható!

Virgin Bergh

Mégis szilveszterkor kezdődött

David William Lexington már hosszú percek óta a feldíszított karácsonyi kirakat előtt strázsáló nőt figyelte. Hannah orrát és arcának két oldalát is pirosra csípte a hideg, mégsem tudta elszakítani pillantását a karácsonyi dekorációtól. A piros szalaggal átkötött dobozhalom közepén táncoló Mikulástól, na meg a fényfüzérékkel teleaggatott, aranyszínű portól csillogó szántól, amit négy egyforma piros orrú szarvas húzott. *Giases*. David fejében ezredjére is ugyanaz a szó villant fel, mégsem mozdult Hannah mellől. Munka után találkoztak, aztán sétára indultak a belvárosban. Karácsony közeledtével nem volt olyan napszak, amikor ne özönlötte volna el a boltokat a vásárló tömeg. David pontosan ezért sem lepődött meg, amikor a hófehér pelyhekben szállingózó hó dacára, tömve volt előttük a járda. Sokan csomagokkal megpakolva igyekeztek utat törni maguknak, vagy épp a következő útba eső kiárúsításra siettek. Hannah azonban más volt, mint a többi ember. Megelégedett azzal, hogy egymásba karolva sétáltak, kiélvezte a hóesést, és nem zavarta a cseppet sem sietős tempó. David kevés olyan embert ismert, akit nem részegített meg ez az ünnepi izgalom, ami körül vette őket az év ezen szakában. Mintha a pillanatok alatt felhúzott, kicsiny forralt boros standok, a tér közepén feldíszített karácsonyfa, a mézeskalács és fahéj illat keveréke, és a színes gömbök, hófehér angyalkák mind-mind arra lettek volna hivatottak, hogy elcsavarják a józan ember fejét. Nem feledhették, hogy közeledik a Karácsony, a szeretet ünnepe, és David hálát adott az égnek, hogy kettőjüknek pontosan elég egymás közelsége, a meghitt séta. Aztán Hannah oldalra fordult, és az a pocakos, nagyszakállú öregúr hirtelen több figyelmet élvezett, mint újdonsült barátja. David utat tört a tömegben át, és a nő mögé érve már azon volt, hogy felvont szemöldökkel, ajkán megannyi kérdéssel szóvá tegye az esetet, azonban néma maradt. Hannah derűs arcára pillantott, és egyszerűen nem volt szíve megtörni a varázst. Úgy érezte, azzal igazán nagy gonoszságot követne el. Igazi gorombaság lenne letörölni azt az üdvözült mosolyt, ami Hannah arcán megjelent, amint megpillantotta a Mikulást.

– Huh, David. Mióta szeretnék egy ilyet a lakásomba – sóhajtott, pillantását el sem szakasztva a kirakattól. A férfi egyik szeme alatt megrándult egy izom, de ezen kívül csak egy bólintással volt képes reagálni az elhangzottakra.

Néhány napja találkoztak először Hannah-val, de alkalom azóta sem adódott, hogy az otthonába bebocsátást nyerjen. Nem mintha túl sok intim pillanatot osztottak volna meg egymással. Nem árult el túl sokat magáról a lánynak, és Hannah sem volt az a könnyen megnyíló természet. David első pillanattól kezdve egyszerű teremtésnek találta, aki képtelen lenne felkavarni maga körül

az állóvizet, és ez mondhatni, azóta sem változott. Kivéve az üveg mögött álló, nagydarab, pocakos Mikulást, aki hangos ho-ho-hózással üdvözölte őket. David pillantása hirtelen a rénszarvasokra siklott. *Már csak az hiányzott volna, hogy ők is vidám táncba kezdjenek.* Hannah a szerény, visszafogott és kiszámítható viselkedésével nyerte el a tetszését, és rémálmaiban sem fordult elő, hogy az ünnep szellemétől megrészegülve az iménti mondat hagyja el a száját: *mióta szeretnék egy ihyet a lakásomba.* A lány halk szípot adott ki, mégsem moccant. David nehezen tudta megállni, és keze észrevétlenül már meg is indult, hogy újra megigazítsa fején a nagy bojtos sapkát. Alig tíz perce még ő maga is azzal viccelődött, hogy Hannah kinézete a Mikulás egyik segítőjére hasonlít. Tréfának szánta, hirtelen önmaga sem tudta, miért hagyta el ilyen butaság az ajkát, a lány mosolygó arcát látva, azonban kétségtelenül nem akarta visszavonni. Mintha elindultak volna egy úton, aminek a végét még egyikük sem látta, és akadtak ilyen buta, kiszámíthatatlan lépések is, amelyek dacára, vagy épp segítségével, jobban megismerhették a másikat.

– A nappaliba? – krákolta halkan.

Saját lakását letisztultan rendezte be, szerette, ha mindent a helyén talál. Ha valaki egész nap emberekkel foglalkozik, főképp zűrös alakokkal, akkor ragaszkodik a rendhez maga körül. Szüksége volt egy olyan helyre, ahol egyedül lehet, ahova visszahúzódhat. A férfiak többségével ellentétben a legénylakásába sosem vitt fel nőket. Egy kapcsolat elmélyülése számtalan bonyodalmat hordozott magában: lelki válságot, törődést, elővigyázatosságot, de legfőképpen változást. David szerint pedig nem létezett annál rosszabb, ha valami nem a megszokott mederben folyt tovább az életében. Óvta a magánéletét, mégis a mellette álló nő most keményen feladta neki a leckét. Hannah bizalmába akart férkőzni, mégsem számított rá, hogy a nő megjegyzését hallva majd ilyen váratlanul tör rá a kíváncsiság. Mégis hogyan kerülhet egy ilyen gyerekes dolog egy szabálykövető, tisztán, racionálisan gondolkodó ember lakásába? *Kérlek, ne mondd, hogy a hálóba,* imádkozott legbelül. Hannah elgondolkozó arcot vágott, majd oldalról a férfiba karolt, és végre hajlandó volt folytatni a sétát a friss, ropogós hóban.

– Nincsen nappalim, David – rázta meg a fejét.

– Az meg hogy lehet? – szaladt a homlokába a férfi szemöldöke, mire Hannah csodálkozó pillantást küldött felé. Muszáj volt valahogy kimagyaráznia magát. – Marge azt mesélte, hogy egy nagyon menő cégnél dolgozol. Biztos nem lehet olyan rossz a fizetés – evezett önkéntelenül is olyan terepre, amivel még ő sem akart túl korán előhozakodni. Szerencsére Hannah nem vette észre az idegességét, sőt sokkal szorosabban bújott hozzá a következő pillanatban.

– Nem is tudtam, hogy te utánam érdeklődtél a nagynénédnél.

– Hát, persze. Minél jobban meg szeretnék ismerni és többet megtudni rólad...

– Én is ugyanezt szeretném – sóhajtott fel, majd kipirult arcát a férfi karjához fúrta. – Köszönöm, David...

– Mégis mit?

– Hogy már most ilyen fontos vagyok neked.

– Ez... tényleg semmiség – szorult el a torka és nehezebbre esett Hannah-ra pillantani.

Néhány nappal ezelőtt nagynénje egy kis összejövetelet tartott az otthonában, amire mindketten hivatalosak voltak. Hannah már az első pillanatban felkeltette az érdeklődését. David akkor határozta el: meg kell ismerkedniük egymással. Habár Marge nem volt teljesen elragadtatva az ötlettől, sem David szándékától, jó nagynéniként csendben maradt. A férfi már aznap este felvetette a következő randi ötletét és azóta sem mulasztotta el az alkalmat, hogy arra utaljon: ebből köztük komoly párkapcsolat is lehet. Így Hannah a jövőben lehetőleg nem akar majd más mellett elköteleződni és komolyan veszi a szándékait. Marge helytelenítően megcsóválta a fejét. Mint mondta, az igazít ügyis a lány útjába fogja sodorni a sors, és ez ellen még kedvenc unokaöccse sem tehet semmit. Nem akadályozhatja meg az elkerülhetetlent. Davidnek még a felvetés sem tetszett, de egy savanyú mosollyal igyekezte leplezni idegességét, hiszen mindezt nagynénje a kártyákból olvasta ki. Ő pedig nem hitt a babonákban, sem a hóbortos jóslatokban. Önmagának is nehezen vallotta be, de zavarta még annak gondolata is, hogy a Hannah jövőjében felbukkanó igazinak, köze sem lesz majd a Lexingtonokhoz.

Aznap este az egyik belvárosi étterembe foglalt asztalt. Időpontra kellett menniük, mégsem sürgette Hannah-t a kirakat üvege előtt. Akkor sem szólt rá, amikor ügyetlen léptekkel próbálta őt követni az alig húszcentis hóban. Más esetben pillanatok alatt ráripakodott volna az aktuális barátnőjére, talán ott is hagyta volna a járda kellős közepén. Hannah azonban kivételes eset volt. Mindenképp meg kellett győznie arról, hogy a nagynénje által beharangozott igazi, már megérkezett a számára. David ezért igyekezte eltitkolni előtte idegességét is. Talán csak azzal árulta el magát, hogy minden utcasarkon, gyalogos átkelő hely előtt felhúzta kabátujját, hogy az órája számlapján ellenőrizze az időt. Az utcákat elöntő karácsonyi forgatag sem segítette gyors előre jutásukat, míg David fejében sokadszorra is megfordult a gondolat: *mégiscsak inkább autóval kellett volna érkeznie a lány munkahelye elé?* Azonban parkolóhelyet találni szó szerint lehetetlen küldetésnek tűnt Manhattanben és nem csak ők haladtak lassan, mellettük ugyanolyan csigatempóban araszoltak az autók is.

Minden rendben lesz. Még időben odaérünk – érezte meg Hannah erősödő szorítását karján. Csodálkozva kapta oldalra a fejét.

– Persze, tudom. Csak ez az asztalfoglalás sokat számít nekem, azt akarom, hogy minden a legnagyobb rendben menjen.

– Efelől semmi kétségem, David. De hidd el, ha nem kapunk asztalt, akkor sem fogok bánkódni.

– Ugyan már! Majd meglátod, ők készítik a legfinomabb steaket a városban – magyarázta szinte már-már felháborodva. Megint egy gyalogátkelőhely előtt kellett megállniuk. A férfi tekintete el sem szakadt a piros lámpától.

– Engem az sem zavarna, ha egy talponállóba vinnél, és egy-egy hot doggal a kezünkben kellene behúzódnunk egy bolt ernyője alá. – Mosolyának szüntelen ragyogását semmi sem törhette meg. David furcsa pillantást küldött felé, a szava is elakadt. Úgy látszik a kis baráti összejeövetelen megismert szolid lány, kellően romantikus lélekkel is rendelkezett. Talán túl messzire ment. Néhány nap elég volt, hogy Hannah közel engedje magához, és egy olyan mondat hagyja el az ajkát, ami szintiszta bizalomról árulkodott. Neki valóban nem számított volna, hova ülnek be. David mégis ragaszkodott a bevett szokásaihoz, hiszen akkor ismerős terepen mozoghatott, és biztosan tudta, a kezében tartja majd az irányítást.

– Zöldre váltott. Gyere, siessünk! Még időben odaérünk – ragadta meg jóval erősebben a lány kezét és az ajándék szatyrokkal, díszes csomagokkal felpakolt embereket kerülgetve, a közeli étterem felé kormányozta.

Miután beléptek, türelmesen lesegítette a lányról a kabátot. A pincért követve az asztalukhoz vezette, aztán kihúzta a széket és óvatosan Hannah feneke alá tolta. Addig le sem ült, amíg a másik kényelmesen el nem helyezkedett. Régimódi, berögzült viselkedése most igazán jól jött, és szemtelenül ki kellett használnia. A pincér felszolgált nekik az első fogást, egy-egy fehér kendőt az ölükbe terítve szótlánul kóstolták meg.

– Van valami gond? Olyan csendben vagy...

– Csodálatos ez az este, David – harapta be ajkát és félénken körbetekintett a teremben. A férfi könyökét megtámasztotta az asztalon, ujjait összekulcsolta, úgy figyelte lélegzetvisszafojtva a lányt. – Már nagyon régóta nem voltam étteremben. Hogy őszinte legyek randevúra is kevesen hívtak az utóbbi időben, és most kicsit zavarban érzem magam.

– Nincs miért. Egy kis kikapcsolódás mindkettőnknek jár, és úgy vettem észre, te sem ragaszkodsz a hangos, bulizó társasághoz – mosolyodott el, mire Hannah halkán felnevetett.

– Nem is értem, hogyan fért el annyi ember abban a szűk kis lakásban, Margaretnél. Na, meg ott volt az a sok cica! – rázta meg a fejét és huncut

pillantást küldött kísérője felé. – Meg sem kérdeztem még. Te szereted az állatokat?

– Nem is tudom – húzta el az ajkát a férfi.

– Szóval inkább nem – találgatott Hannah.

– Nem arról van szó – vett egy mély levegőt, miközben hátradőlt a székben. Egy kis időt akart nyerni. Körbetekintett. Mindegyik asztalnál ültek. Sokan ünnepi öltözékben jelentek meg, cseppet sem visszafogottan, hangosan beszélgettek, felszabadultan nevettek egymás viccein, mintha rajtuk kívül nem is lett volna a teremben más ember. Néhány méternyi távolságra tőlük, egy kis táncparkettet alakítottak ki, és az emelvényen egy négy fős zenekar játszott csendben, egy ismerős melódiát. Talán egy filmben hallotta még régebben. Milyen jó is lett volna teljesen elengedni magát, és régi, szép emlékeket feleleveníteni. De az embernek egyszer fel kell nőnie. Ha el akar valamit érni az életben, akkor nem lassíthat le, nem pillanthat félre, de főleg nem érzékenyülhet el. A zenekar is csak azért játszott, hogy a kellemes, bensőséges hangulatot fokozza. Az emberek jól érezték magukat, mintha egy láthatatlan búra ölelte volna körül őket, ahol biztonságban lehettek és nem ért el hozzájuk a külvilág zaja, a hétköznapi apró bosszúságai. Könnyedén rendeltek akár még egy újabb üveg bort, ízletes süteményt. Az étterem pedig ezzel csak jól járt. Hannah követte a pillantását, úgy jegyezte meg:

– Később táncolhatnánk.

– Tessék? – kérdezett vissza David, majd kísérője szavait felfogva gyorsan bólintott rá egyet, és újra a kezébe vette az evőeszközöket.

– Szóval, állatok – kezdett bele újra, mire David mosolyogva csettintett egyet a nyelvével. Más nő esetében talán idegesítette volna ez a folyamatos érdeklődés, de Hannah-val szemben el kellett rejtenie a negatív oldalát. Egészen más volt úgy valakinek a bizalmába férkőzni, ha a kapcsolatait akarta kihasználni, vagy egy éjszakára az ágyába csábítani. Fogalma sem volt, mikor kellett utoljára előpiszkálnia magából a romantikus énjét. Csak győzködte magát: Hannah esetében még ez is megéri, bőségesen megtérül majd minden befektetett energia. Vett egy mély levegőt, majd kifújta. Arcán nyoma sem maradt aggodalomnak, helyette kis játékoság csillant fel a szemeiben.

– Te nem adod fel.

– Miért? Ez egy teljesen átlagos téma. A nagynénéd tucatnyi macskát tart, nagy állatmentő hírében áll, és megfordult a fejében, ez lehet az általános jellemző családon belül. – Hannah hangján érződött a tréfálkozás, ajka megrándult, miközben próbálta legyűrti mosolyát, ám tekintete mindvégig huncutan csillogott. David elbűvölőnek találta.

– Ez logikus – bólintott egyet dicsérően, mire Hannah mosolya egészen a füléig húzódott. David vett egy mély lélegzetet. – Gyerekként nagyon szerettem volna egy kutyát, de saját lakásunk nem volt. Évekig egy kis egérlyukat béreltünk a szüleimmel, a tulaj pedig nem engedte meg, hogy állatot tartsak. Aztán el is felejtkeztem róla. Más dolgok lettek fontosabbak. – *És ez a sztori nem is állt olyan messze a valóságtól.*

– Van az a mondas, hogy arra van időd, amire szeretnéd, hogy legyen.

– Manapság ilyen felszínes mondasokkal tömik az ember fejét – szaladt ki váratlanul a száján, majd inkább gyorsan belekortyolt a poharában örvénylő vörös nedűbe. A nők többségét elég gyakran kihozta a sodrából ezekkel a nyers, odavetett megjegyzésekkel. Hannah azonban egyetértően bólintott, mire David szemöldöke meglepetésében a homlokába szaladt.

– Igazad van. Túl könnyű javaslatot tenni, pedig egy állat nevelése és gondozása sok türelmet igényel. Ahhoz valóban idő kell. Mi van, ha elutazol?

– Elég csak arra gondolnom, hogy korán reggel elindulok a munkába, majd késő délután esek haza – sóhajtott, közben vont egyet a vállán is. *Nem is volt olyan nehéz egy másik ember bőrébe képzelnie magát!* – Hannah egyetértően bólintott.

– Néha nálunk is olyan sok bent a papírmunka, hogy este kilenc előtt haza sem érek. Egy forró fürdő, néha egy kis kínai, aztán bedőlök az ágyba. Aztán hajnalban megint ébreszt az órák...

– Őrült mókuserékben pörgünk – ismerte el a másik.

– Nehéz életünk van, ugye, David? – mosolyodott el a lány.

– Azt szoktam mondani, hogy én választottam, de ebbe egy házi kedvenc nem illene bele.

– És egy barátnő? – Hannah hangja érezhetően megremegett, pillantását is szégyellősen lesütötte. David lélegzete egy pillanatra elakadt. Addig kell ütni a vasat, amíg meleg, és ha a lányra tekint, valóban még hazudnia sem kell. Mégis tréfálkozva vágta ki magát.

– Azt biztosan nem hagynám, hogy a barátnőm minden este a megszokott, unalmas kínait rendelje, amikor előkelő étterembe is vihetem.

Az ízletes második fogás és egy üveg bor elfogyasztása után a táncparkettre húzta Hannah-t. Lassan mozogni kezdtek a zene ütemére. Míg a lány a vállára hajtott a fejét, David a derekát átölelve közelebb vonta magához. Érezte, ahogy Hannah megremeg a karjaiban. Ezt akarta elérni, nem? Ujjai le-fel szánkáztak a lány gerincén, szemét félig lehunyva magába szívta azt a visszafogott virágillatot, ami a lány ruháiból áradt. Hannah tényleg nem törekedett arra, hogy bárkit is levegyen a lábáról. Kicsit terelgetni kellett, időt hagyni neki, pedig utóbbiban David egyáltalán nem hitt. A vágy, a vonzalom már első pillanattól kezdve megérkezett, és nem volt hozzá szükség sem hosszú

órákra, vagy napokra. Ezt a nők is ugyanúgy érezhették a gyomrukban, mégis szívesebben tagadták le a nyilvánvalót. Játszani akartak, vagy csak húzni az időt, a férfi néha maga sem értette. Hannah azonban szerencsére olyan volt, mint egy nyitott könyv. Szorosabban magához húzta, fejét a lányénak döntötte. Érezni akarta, hogy megnyugszik mellette, biztonságot akart számára nyújtani. Már Margaretnél is észrevette, mennyire kerüli a társaságot, nehezére eshetett barátkozni, új emberekkel megismerkedni, szóba elegyedni, pedig határozottan nem volt olyan rossz benne. Vagy talán Daviddal szemben nyílt meg könnyebben. Mintha emberére akadt volna. Ugyanolyan ember volt, mint bárki más, ugyanolyan igényekkel. Csak egy társat akart, aki meghallgatja, megérti, és ki is tud állni mellette. Nem kellett ehhez nagy hőstettet végrehajtani, vagy legyőzni egy hatalmas sárkányt, elég volt az is, ha a megfelelő pillanatban mellette van és meghallgatja, és pontosan azt válaszolja, amit a lány hallani akar.

Újra nagynénje szavai jutottak eszébe, aki annyira hitt a náluknál nagyobb, felsőbb erőben, miközben a férfi egész élete során csak azt tapasztalta, hogy ezek a misztikusnak beállított, sűrű homályba burkolózó dolgok egyáltalán nem vittek előre. Csak hamis reménnyel kecsegtettek, néhány pillanatra talán megszüntettek évek óta hordozott fájdalmat, kételkedést, azonban a valóságos problémákat, a veszteséget nem oldották meg. A szeretettünk nem tért vissza, sőt az igazi sem bukkant fel egy csettintésre. Kivéve természetesen Hannah esetében. A lány tagadta, mégis hinni akart benne. Megbódította a gondolat, persze ehhez szükség volt David megfelelő pillanatban történő felbukkanására és megválogatott szavaira.

– Olyan csendes lettél. Mi jár a fejedben? – simított Hannah fülé mögé egy tincset.

– Egész este annyira kedves, udvarias vagy velem. Úgy viselkedsz, mintha a barátnőd lennék...

– Talán nem kellene? Nem szeretnék siettetni...

– Nem-nem, dehogyis. Igazán jólesett, csak túl rég nem jártam senkivel és nem szoktam hozzá, hogy valaki ennyire udvarias legyen hozzám. Ha belegondolok, milyen önző alakokkal sodort össze az élet...

– Ne rágódj ilyen sokat a múlton. Az már elmúlt, és most egymást kell jobban megismernünk – kacsintott rá a férfi. Hüvelykujjával finom köröket írt le Hannah arcán. Megfordult a fejében, hogy éjszakára lefoglal egy hotel szobát, és vacsora után egyenesen oda viszi a nőt. Nem ez lett volna az első alkalom. Amilyen jól haladtak a dolgok, megértették egymást, szinte biztos volt benne, hogy néhány kedves bók hatására Hannah kész lenne másképp is megnyílni neki. Mégsem akarta elhamarkodni a dolgot.

– Igazad van. – Hannah megkönnyebbülve felsóhajtott. Néhány percig csak egymás tekintetébe mélyedve hallgattak. David torkában érezte szíve minden egyes dobbanását, mintha lelassult volna az idő körülöttük, csak ők ketten léteztek abban a pillanatban. Hannah csókjára vágyott. Előre hajolt, száját súrolta a lány ajkai közül kiszökő forró levegő, kevés választotta el attól, hogy azokat a meggyszínű ajkakat birtokba vegye. Mégis nyelt egyet, és inkább újra mellkasára vont a lány fejét. Attól tartott, egyetlen csók nem lesz elég és bekapcsolnak a régi ösztönei. Túlságosan könnyen meggyőzhette volna Hannah-t. Követelőző csókjaival előbb csak a száját némította volna el, aztán nyaka finom vonalán végighaladva, elért volna egészen a válláig, ahol csak egy könnyű, vékonyka pánt tartotta rajta a ruhát. Másodpercek töredéke alatt hámozta volna le róla a leheletnyi anyagot, hogy végre a tenyérbe illő mellekhez férközhessen. Szinte fülében hallotta Hannah ziháló lélegzetvételt, miközben nyelve felváltva a peckesen álló bimbókat kényezteti. Romantikus estét ígért, mégis egészen más járt a fejében. A nő már elég rég nem kapta meg azt az izgalmat és gyönyört, ami járt volna neki. Régi udvarlói olyan tökfilkók lehettek, akik csak a saját örömmükkel foglalkoztak, és nem méltányolták eléggé ezt az édes teremtetést. David elképzelte, ahogy ujjai a finom, egyenesre vágott, barna tincsekbe túrnak, amik fátyolként ölelik körbe a nő arcát. Lassan leemeli róla azt az ósdi fekete keretes szemüveget, majd ledönti maga elé az ágyra. Hannah pedig végig kipirult arccal, ragyogó szemekkel tekint fel rá. Bizalommal. Hagyja, hogy David a lábai közé férközzön, és olyan durván csókolja meg, ahogy valószínűleg azelőtt egyetlen pasija sem.

– David, olyan jó veled – ért el hozzá abban a pillanatban a nő hangja. Hannah halkan felsóhajtott, fejét még mindig a férfi mellkasán pihentette. David arca megvonaglott. Hannah egyáltalán nem ezt érdemelte. Mély levegőt vett, hogy kicsit kijózanítsa a fejét, de ezzel csak azt érte el, hogy az orrába szökött az az édes áfonya és szeder illat, ami Hannah fedetlen bőréből áradt. Ujjai még erősebben a karjában tartott nő testére fonódtak. Ágyékában ott lüktetett a tompa fájdalom, határozottan megkívánta a másikat, mégis megtiltotta magának, hogy éljen ezzel a lehetőséggel. Kissé mogorván tolt el magától a lányt.

Az est további részében már nehezebbre esett kedves, érdeklődő álarcát felvennie, küzdenie kellett azzal, hogy gondolatai ne terelődjenek el a hálósobai élvezetek irányába.

Éjfél előtt nem sokkal megint az étterem ajtaja előtt álltak, és a város forgatagát méregették. Már kevesebb autó volt az utakon, viszont mintha jó pár fokot zuhant volna a hőmérséklet. David felállította szövetkabátja gallérját,

hogy a nyakát védje valamennyire a csípős, hideg levegőtől. A következő pillanatban kezét nyújtotta Hannah felé.

– Gyere, hazakísérlek – ajánlotta fel, de ahogy tenyerébe simultak a lány puha kesztyűbe bújtatott ujjai, újra összerántotta egy ismeretlen, kínzó érzés a gyomrát. Egészen addig sosem tartotta gyávának magát, mégis a belső ösztöne azt súgta, jobban tenné, ha óvakodna az oldalán sétáló nőtől. Valaki, aki szavak nélkül is ráveheti, hogy változtasson a tervein, és az sosem ígért jót.

– Még két utca innen, de elég lesz, ha elkísérsz a következő éjjel-nappaliig. Ott szoktunk összefutni Margarettel – magyarázta kedvesen, de pillantását szinte azonnal elkapta a férfi arcáról, ahogy az felé fordult. David gyanította, ez is a régi udvarlók számlájára írható, a figyelmetlenségükből okozott kis sebek maradéka.

– Megmondtam, hogy hazakísérlek, Hannah.

– De akkor elég sokat kell majd visszagyalogolnod a kocsidig. Nagyon messzire parkoltál innen – fordult egy pillanatra hátra, mintha elcsíphette volna az autó körvonalait a távolban. Közben sapkájának bojtja is hátra felé billent, megakasztva a hópelyhek táncát.

– Ne aggódj miatta – jegyezte meg David határozottabban, mint aki pontot akarna végleg tenni a téma végére. – Inkább addig is mesélhetnél arról, hogy mit tervezel holnap? Elmehetnénk megint valahova...

– David, holnap Karácsony – kuncogott fel halkan. A férfi csak vont egyet a vállán, mire a nő vett egy mély levegőt. – Arra gondoltam, meglátogatom a nővéremet, megnézünk együtt egy karácsonyi filmet. Talán sütök egy kis mézeskalácsot is...

– Nem is tudtam, hogy ilyen ügyesen mozogsz a konyhában – jegyezte meg. Nehezebbre esett csapongó gondolatait elterelni a képzeletében hirtelen megjelenő, falatnyi konyharuhában a tűzhely előtt sürgölődő nőről. Hannah újra felkuncogott.

– Egyáltalán nem. Általában házhoz rendelem az ételt, vagy hivatalos vacsorákon veszek részt, tudod, a főnököm miatt. A magas beosztás jóval több erőfeszítéssel és munkával jár, mint ahogy a többség gondolná. Nincs túl sok alkalmam arra, hogy recepteket próbáljak ki. A mézeskalács azonban nálunk amolyan ünnepi hagyomány. Anyukám mindig azt sütötte nekünk, amikor még köztünk volt...

– Nagyon sajnálom, Hannah – szorította meg erősebben a lány kezét.

– Semmi baj. Évekkel ezelőtt történt. – Egy ideig mindketten hallgatásba burkolóztak, úgy perdült a kérdés David ajkára. *Talán elérkezett a megfelelő alkalom.*

– Biztosan nagyon unalmasak lehetnek ezek a céges vacsorák. Hogy bírod őket?

– Lehet bután hangzik, de jólesik, hogy a főnökömnek szüksége van rám, és szerencsére olyankor ismerős terepen mozgok – vont egyet a vállán.

– Sok férfi vehet olyankor körül. Biztosan le sem tudják venni a szemüket rólad.

– Oh, most bókolni próbálsz, David? – kacsintott rá Hannah, mégis arca teljesen kipirult a férfi szavait hallva. David közelebb vonta magához.

– Csak a tényeket mondom, te okos vagy és gyönyörű. Csodálnám, ha le tudnák venni rólad a tekintetük, akár egy pillanatra is.

– Margaret összejövételén is úgy kellett tűzzel-vassal távol tartanom magamtól őket – nevetett fel. – Még szerencse, hogy a konyhában rám találtál.

– Még szerencse, hogy a konyhában rád találtam – ismételte meg a nő szavait egy komoly bólintással.

– De a céges vacsorák tényleg szigorúan munka célból jönnek létre. Olyankor inkább a főnököm van a középpontban, és mindent megteszek azért, hogy segítsék Mr. Goldhamnek.

– Milyen elhivatott vagy – jegyezte meg a férfi szárazon.

– Annak is lehet nevezni, de a lényeg, hogy szeretem a munkámat. De az utóbbi hónapokban valóban túl sokszor kellett túlóráznom...

– A vacsorák miatt?

– Több külföldi partnerrel kellett tárgyalnunk. Egyre több új cég bukkan fel, fiatalos arculattal, a kelleténél talán dominánsabban akarnak előre nyomulni, és fel kell vennünk a kesztyűt velük szemben. – Szokatlanul nagy tűz lobbant fel Hannah szemében. David mióta csak ismerte őt, nem hallotta még ilyen szenvedélyesen beszélni.

– És mit tervezel ellenük tenni? – kacsintott rá játékosan, nehezen elrejtve, hogy gyomra apró gombóccá zsugorodik.

– En csak segítem Mr. Goldham munkáját, és bízom benne, hogy megvalósulnak a tervei. A külföldi partnereinknek is ezt kell látniuk, és akkor jövőre még tovább terjeszkedhetünk. De a főnökömet ismerve, nem hiszem, hogy ezt bárki vagy bármi megakadályozhatná.

– És te a végletekig lojális leszel hozzá – tűnődött el a férfi.

– Igen, de ez nem azt jelenti, hogy mindenben egyetértenénk. – David csodálkozva fordította oldalra a fejét. – Szereti a nagy felhajtást, ha az alkalmazottai minden szabad percüket a cégre áldozzák. Minden évben ragaszkodik hozzá, hogy megrendezzük a szilveszteri összejövételt. Olyankor minden munkatársnak jelen kell lennie, és én sem lehetek kivétel...

– Szívesebben lennél máshol – suttogta, miközben Hannah egymásnak passzírozta ajkait, majd lassan kifújta a levegőt. Alig láthatóan bólintott egyet. Mégis milyen szörnyű ember lehet az, aki ennyire kihasználja valaki jóindulatát és rendelkezni akar az idejével?

– A nővéremhez úgy sem mehetek, de miért tölteném olyan emberekkel, akik egész évben észre sem vesznek, csak levegőnek néznek? – Reménykedő pillantása David szívéig hatolt.

– Én szívesen elkísérlek, ha megengeded.

Az idő mintha ólomlábakon járt volna. Egyre gyűlő elfoglaltságai ellenére, végig csak Hannah járt a fejében. Az ünnepek alatt meg kellett elégednie annyival, hogy csak telefonon hallhatta a hangját. Nagy erőfeszítésébe került, hogy ne hívja el egy újabb randevúra, de attól tartott, elkerülhetetlenül a nő lakásán kötne ki. Hannah arca észrevétlenül befurakodott a gondolatai közé. Vajon tudott végre egy kis időt magára is fordítani? Megsütötte a mézeskalácsot? Néha csak bámulta a mobilkészüléket, és azt fontolgatta, felhívja a nőt. Pedig erre már nem volt semmi szükség. Már pontosan elérte a célját.

Szilveszterkor mégis izgatottan remegett meg a keze, miközben magára öltötte a fekete szmoking kabátot. Autóval ment Hannah lakásához, végig óvatosan kellett vezetnie, hiába elállt a havazás, mégis sűrű, latyak borította az uttestet, ami némely szakaszon a mínuszok hatására az útra fagyott.

Nehezen tudta megőrizni a hidegvérét, amikor a bérlakás kapujában aztán megjelent a lány. Egy világos, rózsaszín sál ölelte körbe a nyakát, sötétbarna haja laza hullámokban omlott az egyik vállára, míg a másik oldalon egy vékony, ezüst hajtűvel feltűzte. Térdig érő, krémszínű szövetkabátjában is pont olyan kellemes, visszafogott látványt nyújtott, mint amire a férfi emlékezett. Viszont azt is pontosan tudta, elég csak pár pillanat, hogy felidézze maga előtt Hannah bőrének puhaságát, ahogy odaadón a karjaiba simult tánc közben, és máris elkalandozik a fantáziája. Megköszöri a torkát, és mosolyt varázsolva az ajkára, sietett Hannah elé.

– Gyönyörű vagy – jegyezte meg rekedtes hangon. Ajkuk alig simult egymásra, David máris távolabb lépett, és udvariasan a karját nyújtotta. – Nehogy elkéssünk – fűzte hozzá, mintha ezzel magyarázatot adhatott volna a viselkedésére. Hannah tekintetében mintha egy pillanatra tetten érte volna a bánatot, de akkor nem akart vele foglalkozni. Úgyis megenyhíti majd az est folyamán a partnerét. Gyors léptekkel megkerülte a kocsit, és kitérte az anyósülés felőli ajtót a nőnek.

Mr. Goldham cége bérelte az egész irodaházat, ezt még belépéskor tudta meg a lánytól, így nem volt kérdéses, hogy Szilveszter éjszakára az épület

legnagyobb báltermét díszítették fel. Leadták a kabátjukat a ruhatárban, és az volt az a pillanat, amíg David türtőztetni tudta magát. Tekintete Hannah-ra vándorolt. Az út alatt már számtalanszor elképzelte, milyen ruhát választhatott a nő erre az alkalomra, bár mindegyik képzelgése ugyanazzal az egyszerű mozdulattal végződött: hogyan szabadítaná meg tőle a nőt. Miközben a lift felé haladtak, maga elé engedte, mintha csak hagyni akarta volna, hogy a nő vezesse. Hannah boldogan lépdelt előre, cipője tűsarkai izgatóan koppantak a márványlapokon. Közben David le sem tudta venni pillantását a formás fenekéről. Egy krémszínű, pánt nélküli, oldalt felsliccelt ruhát viselt, ami bámulatosan simult az alakjára, egyik vállán egy apró krémszínű, csillogó táskalogott vékony, ezüstláncon. Csípője könnyedén, ruganyosan mozdult jobbra-balra, miközben haja huncut hullámain megcsillant a fény. Néha hátra pillantott Davidre, mintha biztos akarna abban lenni, hogy a férfi követi őt. Az irodaházban otthonosan mozgott, lényét átjárta a magabiztosság, mégis izgatottan toporgott pár pillanatig a lift előtt. Nem szokhatott hozzá, hogy a párjával érkezik. David nyugtatólag a hátára fektette a tenyerét, majd szinte abban a pillanatban meg is bánta. Miért is játszott volna épp most a tűzzel? Hannah gyönyörű volt, de hány ugyanilyen gyönyörű nővel találkozott már életében? Könnyen szót értett velük, elcsavarta a fejüket, de egyetlen egy alkalommal sem fordult meg a fejében, hogy megégetné magát. Mélyen beszívta a levegőt. Hannah nem lehetett egy ugyanolyan nő a sok közül. Ez a nő csak miatta ragyogott ma este ennyire. David jelenléte váltotta ki az izgatottságát is. Ahogy elmesélte, eddig levegőnek nézték és ő is belefáradt, hogy új ismeretséget kössön. Most pedig mintha megtalálta volna a helyét.

David egy komor pillantást küldött felé. Muszáj volt kicsit meglazítania nyakában a csokornyakkendőt, mintha nehezebben jutott volna levegőhöz. A kínáló alkalmat azonban nem akarta elpuskázni, ahhoz pedig végig szüksége volt a józan eszére. A lift ajtó becsukódott előttük. Pillantása újra Hannah-ra tévedt, aki egyik kezében kis táskáját szorongatta. A hosszú, ezüst lánc előre-hátra ingott a levegőben. A lift falába épített panelen minden emeletnél megvillant a fény. Mintha csak egy visszaszámlálást néztek volna végig. David keze ökölbe szorult, majd elernyedtek az ujjai. Már csak néhány emeletet kellett kibírnia. Hannah halkan felsóhajtott, nyelve kiszökött ajkai közül, majd óvatosan megnedvesítette felső ajkát. Melle közben emelkedett és süllyedt a ruha szoros fogságában.

David a következő pillanatban csak azt vette észre, hogy egyik keze a lány karját szorítja, míg a másikkal a lift falának támaszkodik. Ajkával követelőzően birtokba vette a lány ajkát, és olyan erővel passzírozta testét a lift falának, hogy Hannah arca teljesen kipirult, megmozdulni sem volt képes. Tenyerével már

végigsimított a nő oldalán, ujjai elérték a felsliccelt részt, és kissé a ruha anyaga alá furakodtak, megmarkolták a combját. Nyelve közben utat tört magának a nő ajkai közé és vad táncba kezdett a másik nyelvével. Száján érezte Hannah elhaló, forró sóhajait. Most is olyan odaadó volt, mint bármilyen más helyzetben. Annyira finom, édes és kívánnivaló, hogy David alig bírta magával. Tenyerével a nő fenekébe markolt, térdét beékelte a lábai közé, mozgásteret sem hagyva neki, és így ágyékát Hannah hasának feszítette. Még néhány pillanat, és levarázsolja róla a bugyit. Talán az is pont elég, ha félrehúzza és ujjai belemerülhetnek a forró nedvességbe. Fülében ott dobolt a vér, tekintetét elhomályosította a vágyakozás. Már csak pár pillanat...

– David – Hannah apró tenyerei tiltakozóan feszültek a mellkasának. – David – kérlelte újra, mire a férfi tekintete találkozott az övével. – Ez... az emeletünk – nyögte, majd újra megnyalta ajkait. David a legszívesebben újra lecsapott volna rájuk, azonban Hannah már jóval erősebben tolta el magától, és sietősen rendbe szedte magát. – Mennünk kell – szólt rá újra.

Nehezen tette túl magát a liftben történteken. Ki akarta verni a fejéből, tovább lépni, de amikor tekintete újra és újra a mellette álló nőre esett, megint fellobbant benne az a kielégítetlen vágy. Hannah-t azonban mintha kicserélték volna. Mosolyogva fordult mindenkihez, kezét rázott velük, kedvesen érdeklődött. Az a barátságos, nyitott nő egyáltalán nem emlékeztetett a nagynénje lakásában megismert visszafogott, a konyhában meghúzódó lányra.

– Uram! Parancsolnak pezsgőt? – ért oda hozzájuk az egyik pincér. David mintha egy mély álomból tért volna magához. Zavartan a férfira pillantott, majd bólintott egyet.

– Természetesen. Köszönöm.

– És a hölgy? – várakozott mellettük a tálcával a fehér-fekete frakkba öltözött férfi.

– Igen, köszönöm – küldött felé egy ragyogó mosolyt Hannah, majd leemelt egy hosszúkás poharat, tele aranyló folyadékkal.

– Még tíz perc – jegyezte meg a pincér, miközben tekintete Davidével találkozott. David alig láthatóan bólintott, majd kortyolt egyet a pezsgőből.

– Oh, David! Akkor az erkélyről nézhetjük végig a tűzijátékot – pillantott fel rá izgatottan Hannah. – Mit gondolsz?

– Menj csak előre, én is mindjárt csatlakozok – nyomott egy csókot a nő arcára. Hannah szempillái megrebbentek, egy pillanatra meglepődött, majd ugyanolyan kedves mosollyal bólintott, mint ahogy szokott.

Mert Hannah olyan egyszerű, visszafogott és nem sok vizet zavar, csak ez a gondolat futott végig az agyán ki tudja hányadik alkalommal. Ki kellett zárnia őt, legalább arra az időre, amíg megkereste Hayes Goldham irodáját. Közben a cég

összes dolgozója összegyűlt a tűzijáték miatt, két emelettel lejjebb senki sem tartózkodott. Bár biztosan nem tűnt volna fel senkinek akkor sem, ha véletlenül meglátják a folyosón. Társával már átcserélték a kabátokat, és ő felvette azt a fehér, pincér kabátot, amit a személyzet is hordott. Az irodába érve halkan becsukta maga mögött az ajtót. Társa közben tett arról, hogy kiiktassa a kamerákat is, Davidnek nem kellett tartania attól, hogy később bárki rájön a kis akciójukra. Manhattanben szemfülesnek kell lenni, és kihasználni a kínálkozó alkalmat, ha az ember nagyot kaszálhat, mert ki tudja, mikor lesz rá újabb esély. Egy pendrive-ra gyorsan lementette a szükséges adatokat, majd besüllyesztette a mellényzsebébe.

Már nem volt miért maradnia, mégis két emelettel feljebb megállt és a dolgozók morajló tömegét fürkészte a tekintetével. Még két perc maradt visszaszámlálásig. Hannah ott várt rá az erkélyen, ezt biztosan tudta. A szíve azt diktálta, keresse meg, menjen oda hozzá és csókolja meg újra. De már az elejétől kezdve megfogadta, hogyha eléri a célját, akkor több időt nem pazarol rá, és nem fogják látni többé egymást. Hannah-nak is így lesz a legjobb. Még egy újabb férfi, aki levegőnek nézte, és nem tartotta be az ígéretét.

Újév első napján azonban egy futár csöngetett be a nőhöz, kezében egy hatalmas csomagot tartott, amiben a nagy, piros ruhába öltöztetett, ősz szakállas Mikulás mosolygott a zöld térkitöltő labdacsok között.